

“मीठे बच्चे- सुख र दुःखको खेललाई तिमीले नै जान्दछौ आधाकल्प हुन्छ सुख अनि आधाकल्प हुन्छ दुःख, बाबा दुःख हर्न सुख दिन आउनुहुन्छ ।”

प्रश्न:- कति बच्चाहरूले कुन एक कुरामा आफ्नो दिललाई खुशी बनाउन मिया मिठू बन्छन् ?

उत्तर:- कतिले सम्झन्छन्- म सम्पूर्ण बनिसकेँ, म सम्पूर्ण तयार भइसकेँ । यस्तो सम्झेर आफ्नो दिललाई खुशी बनाउँछन् । यो पनि मिया मिठू बन्नु हो । बाबा भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे अझै धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ । तिमी पावन बनेपछि फेरि दुनियाँ पनि पावन चाहिन्छ । राजधानी स्थापना हुनु छ, एकलै त जान सकिदैन ।

गीत:- तुम्हीं हो माता, तुम्हीं पिता हो.....

ओम् शान्ति । बच्चाहरूलाई यो आफ्नो पहिचान मिलेको छ । बाबाले पनि यसो भन्नुहुन्छ- हामी सबै आत्माहरू हौं, सबै मनुष्य नै हुन् । ठूला हुन् या साना हुन्, राष्ट्रपति, राजा-रानी सबै मनुष्य हुन् । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- सबै आत्माहरू हुन्, म सबै आत्माहरूको पिता हुँ त्यसैले मलाई परमपिता परम आत्मा अर्थात् सुप्रीम भन्दछन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी आत्माहरूका पिता उहाँ हुनुहुन्छ, हामी सबै भाइ-भाइ हौं । फेरि ब्रह्माद्वारा भाइ-बहिनीको उच्च नीच कुल हुन्छ । आत्माहरू त सबै आत्मा हुन् । यो पनि तिमीले बुझ्दछौ । मनुष्यले त केही पनि जान्दैनन् । तिमीलाई बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ- बाबालाई त कसैले पनि जान्दैनन् । मनुष्यले गायन गर्दछन्- हे भगवान्, हे माता-पिता किनकि उच्चभन्दा उच्च त एक हुनुपर्छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ सबैका पिता, सबैलाई सुख दिनेवाला । सुख र दुःखको खेललाई पनि तिमीले जान्दछौ । मनुष्यले त सम्झन्छन्- भर्खरै सुख हुन्छ, भर्खरै दुःख हुन्छ । यो बुझ्दैनन् आधाकल्प दुःख, आधाकल्प सुख हुन्छ । सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो हुन्छ नि । शान्तिधाममा हामी सबै आत्माहरू हुन्छौं । वहाँ सच्चा सुन छ । मिसावट (अलाए) त्यसमा हुन सक्दैन । हुन त आ-आफ्नो पार्ट भरिएको हुन्छ तर आत्माहरू शान्तिधाममा पवित्र रहन्छन् । अपवित्र आत्मा रहन सक्दैन । यतिबेला फेरि यहाँ कुनै पनि पवित्र आत्मा हुन सक्दैन । तिमी ब्राह्मण कुल भूषणहरू नै पवित्र बनिरहेका छौ । तिमीले अहिले आफूलाई देवता भन्न सक्दैनौ । उनीहरू हुन् सम्पूर्ण निर्विकारी । तिमीलाई कहाँ सम्पूर्ण निर्विकारी भनिन्छ ! शंकराचार्य हुन् वा कोही पनि हुन् देवताहरू सिवाय अरू कसैलाई पनि निर्विकारी भन्न सकिदैन । यी कुरा पनि तिमीले मात्रै सुन्छौ- ज्ञान सागरका मुखकमलबाट । यो पनि जान्दछौ- ज्ञान सागर एक पटक मात्रै आउनुहुन्छ । मनुष्यले त पुनर्जन्म लिएर फेरि आउँछन् । कोही-कोहीले ज्ञान सुनेर गएका छन्, संस्कार लिएर गएका छन् भने फेरि आउँछन्, आएर सुन्छन् । मानौं, ६-८ वर्ष ज्ञान सुनेको भए त कोही कोहीमा राम्रो समझ पनि आउँछ । आत्मा त उही हो नि । सुन्दा उसलाई राम्रो लाग्छ । आत्माले बुझ्दछ मलाई फेरि बाबाको त्यही ज्ञान प्राप्त भइरहेको छ । मनमा खुशी हुन्छ, अरूलाई पनि सिकाउन थाल्छन् । फुर्तिला हुन्छन् । जसरी लडाईँ गरेकाले त्यही संस्कार लिएर गए भने बाल्यावस्थामा नै खुशीसँग त्यसै काममा लाग्छन् । अब तिमीले त पुरुषार्थ गरेर नयाँ दुनियाँको मालिक बन्नु छ । तिमीले सबैलाई बुझाउन सक्छौ- या त नयाँ दुनियाँको मालिक बन्न सक्छौ या त शान्तिधामको मालिक बन्न सक्छौ । शान्तिधाम तिम्रो घर हो- जहाँबाट तिमी आएका हो पार्ट खेलन । यो पनि कसैले जान्दैन किनकि आत्माको विषयमा नै थाहा हुँदैन । तिमीलाई पहिला

२०७२ वैशाख ०७ सोमबार २०-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कहाँ थाहा थियो र- हामी निराकारी दुनियाँबाट यहाँ आएका हौं । हामी बिन्दी छौं । संन्यासीहरूले भन्न त भन्दछन्- भृकुटीको बीचमा आत्मा तारा रहन्छ फेरि पनि बुद्धिमा ठूलै रूप आउँछ । शालिग्राम भन्नाले ठूलो रूप सम्भन्छन् । आत्मा शालिग्राम हो । यज्ञ रच्दा त्यसमा पनि ठूला-ठूला शालिग्राम बनाउँछन् । पूजाको समयमा शालिग्रामको ठूलो रूपमा याद आउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ- यो सारा अज्ञान हो । ज्ञान मैले नै सुनाउँछु, अरू दुनियाँभरमा कसैले सुनाउन सक्दैन । यो कसैले बुझाउँदैनन्- आत्मा पनि बिन्दु हो, परमात्मा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ । उनीहरूले त अखण्ड ज्योति स्वरूप ब्रह्म भनिदिन्छन् । ब्रह्मलाई भगवान् सम्भन्छन्- अनि फेरि आफूलाई पनि भगवान् भनिदिन्छन् । भन्दछन्- हामीले नाटक खेलनको लागि सानो आत्माको रूप धारण गर्छौं । फेरि ठूलो ज्योतिमा समाहित (लीन) हुन्छौं । समाहित भएपछि फेरि के ! पार्ट नै लीन होस् । कति गल्ती हुन्छ ।

अहिले बाबा आएर सेकेण्डमा जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ फेरि आधाकल्पपछि सिँढी भर्दै जीवन-बन्धमा आउँछन् । फेरि बाबा आएर जीवनमुक्त बनाउनुहुन्छ, अनि उहाँलाई सर्वका सद्गतिदाता भनिन्छ । त्यसैले जो पतित-पावन बाबा हुनुहुन्छ उहाँलाई नै याद गर्नुपर्छ, उहाँको यादबाटै तिमी पावन बन्दछौ । नत्र बन्न सक्दैनौ । सबैभन्दा उच्च एक बाबा नै हुनुहुन्छ । कति बच्चाहरूले सम्भन्छन्- म सम्पूर्ण बनिसकेँ । म पूरा तयार भइसकेँ । यस्तो सम्भरेर आफ्नो मनलाई खुशी पार्छन् । यो पनि मिया मिठु बन्नु हो । बाबा भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, अहिले धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ । पावन बनेपछि फेरि दुनियाँ पनि पावन हुनुपर्छ । एकजना मात्रै त जान सक्दैन । कसैले म छिट्टै कर्मातीत बनाउँ भनेर जतिसुकै कोसिस गरोस्, तर हुँदैन । राजधानी स्थापन हुनु छ । हुन त कुनै विद्यार्थी पढाइमा धेरै होशियार हुन्छन् तर परीक्षा त समयमा हुन्छ नि । परीक्षा त चाँडो हुन सक्दैन । यो पनि त्यस्तै हो । जब समय हुन्छ अनि तिम्रो पढाइको रिजल्ट निस्कनेछ । जतिसुकै राम्रो पुरुषार्थ होस्, यस्तो भन्न सक्दैन, म पूरा तयार भएँ । होइन, १६ कला सम्पूर्ण कुनै आत्मा अहिले बन्न सक्दैन । धेरै पुरुषार्थ गर्नु छ । आफ्नो दिललाई केवल खुशी पार्नु छैन- म सम्पूर्ण बनेँ । होइन, सम्पूर्ण बन्ने नै अन्त्यमा हो । मिया मिठु बन्नु छैन । यो त सारा राजधानी स्थापना हुनु छ । हो यत्ति सम्भइन्छ बाँकी थोरै समय छ । मिसाइल (मूसल) पनि निस्केका छन् । यिनलाई बनाउन पनि पहिला समय लाग्छ फेरि अभ्यास हुन्छ अनि फेरि छिट्टै बनाउँछन् । यो पनि सबै ड्रामामा निश्चित छ । विनाशको लागि बम बनाइरहन्छन् । गीतामा पनि मूसल शब्द छ । शास्त्रहरूमा फेरि लेखिदिएका छन् पेटबाट फलाम निस्कियो, अनि यसो भयो । यी सबै भुटा कुरा हुन् । बाबा आएर सम्भाउनुहुन्छ- तिनैलाई मिसाइल भनिन्छ । अब यो विनाशभन्दा पहिला हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ । प्यारा बच्चाहरूले जानेका छन् हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्माका थियौं । सच्चा सुन थियौं । भारतवर्षलाई सच्चा खण्ड भन्दछन्- अहिले भुट खण्ड बनेको छ । सुन पनि सक्कली र नक्कली हुन्छ नि । अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ- बाबाको महिमा के हो ! उहाँ मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ, सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ । पहिला त केवल गायन गर्दथ्यौ । अहिले तिमीले बुझ्दछौ- बाबाले सारा गुण हामीभित्र भरिरहनुभएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- सबैभन्दा पहिला यादको यात्रा गर, मलाई याद गर्नु भने तिम्रो विकर्म विनाश हुनेछ । मेरो नामै हो पतित-पावन । गायन

२०७२ वैशाख ०७ सोमबार २०-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
पनि गर्छन् हे पतित-पावन आउनुहोस् तर उहाँले के गर्नुहुन्छ, यो जान्दैनन् । एक सीता मात्रै त
होइनन् । तिमी सबै सीताहरू हो ।

बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई बेहदमा लैजानको लागि बेहदका कुरा सुनाउनुहुन्छ । तिमीले बेहदको
बुद्धिबाट जान्दछौ— पुरुष एवं महिला सबै सीताहरू हुन् । सबै रावणको कैदमा छन् । बाबा (राम)
आएर सबैलाई रावणको कैदबाट निकाल्नुहुन्छ । रावण कुनै मनुष्य होइन । यो सम्झाइएको छ—
हरेकमा ५ विकार छन्, त्यसैले रावण राज्य भनिन्छ । नामै हो विकारी दुनियाँ, त्यो हो निर्विकारी
दुनियाँ, दुवै अलग अलग नाम छन् । यो पतित दुनियाँ (वेश्यालय) हो र त्यो हो शिवालय ।
निर्विकारी दुनियाँका यी लक्ष्मी-नारायण मलिक थिए । यिनीहरूका अगाडि गएर विकारी मनुष्यले
शिर निहुराउँछन् । विकारी राजाहरूले ती निर्विकारी राजाहरूका अगाडि शिर निहुराउँछन् । यो पनि
तिमीले जान्दछौ । मनुष्यहरूलाई कल्पको आयुको बारेमा थाहा छैन, त्यसैले कसरी सम्झिऊन्—
रावण राज्य कहिले शुरू हुन्छ । आधा-आधा हुनु पर्छ नि । रामराज्य, रावणराज्य कहिले शुरू गर्ने,
अलमल पारिदिएका छन् ।

अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो ५ हजार वर्षको चक्र घुमिरहन्छ । अब तिमीलाई थाहा भएको
छ— हामीले ८४ जन्मको पार्ट खेल्छौ । फेरि हामी घर जान्छौ । सत्ययुग त्रेतामा पनि पुनर्जन्म
लिन्छौ । त्यो हो रामराज्य फेरि रावण राज्यमा आउनुपर्छ । हार-जितको खेल हो । तिमीले विजय
प्राप्त गर्दछौ अनि स्वर्गका मालिक बन्छौ । हार खायौ भने नर्कका मालिक बन्छौ । स्वर्ग अलग्गै हो ।
कोही मर्नो भने भन्दछन्— स्वर्गवासी हुनु भयो । अहिले तिमी कहाँ भन्दछौ र ! किनकि तिमी
जान्दछौ— स्वर्ग कहिले हुन्छ । उनीहरूले त भनिदिन्छन् ज्योति ज्योतिमा समाहित भयो वा निर्वाण
भयो । तिमीले भन्दछौ— ज्योति ज्योतिमा त कोही पनि समाहित हुन सक्दैन । सर्वका सद्गतिदाता
एउटै भनेर गायन गरिएको छ । स्वर्ग सत्ययुगलाई भनिन्छ । अहिले हो नर्क । भारतवर्षको नै कुरा
हो । माथि अरू केही छैन । देलवाडा मन्दिरमा माथि स्वर्ग देखाएका छन् त्यसैले मानिसले
सम्झन्छन्— अवश्य पनि माथि नै स्वर्ग छ । हरे, माथि छतमा मानिस कसरी होलान्, बुद्ध ठहरिए
नि । अहिले तिमीले स्पष्ट पारेर सम्झाउँछौ । तिमीले जान्दछौ— यहाँ नै स्वर्गवासी थिए, यहीं फेरि
नर्कवासी बन्छन् । अब फेरि स्वर्गवासी बन्नु छ । यो ज्ञान हो नै नरबाट नारायण बन्नको लागि ।
कथा पनि सत्य-नारायणको नै सुनाउँछन् । राम-सीताको कथा भन्दैनन्, यो हो नरबाट नारायण
बन्ने कथा । सबैभन्दा उच्च पद लक्ष्मी-नारायणको हो । ती फेरि दुई कला कम हुन्छन् । पुरुषार्थ
उच्च पद पाउनको लागि गरिन्छ फेरि यदि गर्दैनन् भने गएर चन्द्रवंशी बन्छन् । पतित बनेपछि
भारतवर्षवासीले आफ्नो धर्मलाई नै बिसिन्छन् । बन्न त क्रिश्चियनहरू सतोबाट तमोप्रधान बनेका
छन् फेरि पनि क्रिश्चियन सम्प्रदायका त हुन् नि । आदि सनातन देवी-देवता धर्मकाले त आफूलाई
हिन्दू भनिदिन्छन् । यो पनि जान्दैनन्— वास्तवमा हामी देवी-देवता धर्मका हौ । आश्चर्य छ नि ।
तिमीले सोदछौ हिन्दू धर्म कसले स्थापन गरेको हो ? अनि अल्मलिन्छन् । देवताहरूको पूजा गर्छन्
त्यसैले देवता धर्मका ठहरिए नि । तर बुझ्दैनन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । तिम्रो बुद्धिमा सारा
ज्ञान छ । तिमीले जान्दछौ— हामी पहिला सूर्यवंशी थियौ । फेरि अरू धर्ममा आउँछौ । हामीले
पुनर्जन्म लिँदै आउँछौ । तिमीहरू मध्ये पनि केहीले यथार्थ रीति जान्दछन् । विद्यालयमा पनि कुनै
विद्यार्थीको बुद्धिमा राम्ररी रहन्छ, कसैको बुद्धिमा थोरै बस्छ । यहाँ पनि जो फेल हुन्छन् उनीहरूलाई

२०७२ वैशाख ०७ सोमबार २०-०४-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन क्षत्रिय भनिन्छ । चन्द्रवंशीमा जान्छन् । दुई कला कम भयो नि । सम्पूर्ण बन्न सकेनन् । तिम्रो बुद्धिमा अहिले बेहदको इतिहास-भूगोल छ । ती विद्यालयमा त हदको इतिहास-भूगोल पढ्छन् । उनीहरूले कुनै मूलवतन, सूक्ष्मवतनलाई कहाँ जान्दछन् ! साधु, सन्त आदि कसैको बुद्धिमा छैन । तिम्रो बुद्धिमा छ— मूलवतनमा आत्माहरू रहन्छन् । यो हो स्थूल वतन । तिम्रो बुद्धिमा सारा ज्ञान छ । यो स्वदर्शन चक्रधारी सेना बसेको छ । यो सेनाले बाबालाई र चक्रलाई याद गर्छ । तिम्रो बुद्धिमा ज्ञान छ । बाँकी कुनै हतियार आदि होइन । ज्ञानबाट स्व अर्थात् आत्माको दर्शन भएको छ । बाबाले, रचयिताको र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ । अब बाबाको आदेश छ— रचयितालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । जति स्वदर्शन चक्रधारी बन्छ, अरूलाई बनाउँछ, जसले धेरै सेवा गर्छ उसलाई उच्च उच्च पद मिल्छ । यो त साधारण कुरा हो । बाबालाई बिर्सिएको नै गीतामा कृष्णको नाम राख्नाले हो । कृष्णलाई भगवान् भन्न सकिँदैन । उहाँलाई बाबा भनिँदैन । वर्सा पिताबाट मिल्छ । पतित-पावन बाबालाई भनिन्छ, उहाँ जब आउनुहुन्छ तब हामी फर्केर शान्तिधाममा जान्छौं । मनुष्यहरूले मुक्तिको लागि कति मेहनत गर्छन् । तिमीले कति सहज बुझाउँछौ । भन— पतित-पावन त परमात्मा हुनुहुन्छ फेरि गंगामा स्नान गर्न किन जानुहुन्छ ! गंगाको किनारामा गएर बस्छन् ताकि त्यहीं मर्न सकौं । पहिले बंगालमा जब कोही मर्ने बेला भयो भने गंगामा लगेर हरि बोल भन्दथे । मुक्त भयो भन्ने सम्झन्थे । अब आत्मा त निस्कियो । त्यो त पवित्र बनेको हुँदैन । आत्मालाई पवित्र बनाउने बाबा मात्रै हुनुहुन्छ, उहाँलाई पुकार्छन् । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । बाबा आएर पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउनुहुन्छ । बाँकी नयाँ रचना गर्नुहुन्न । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबामा जुन गुण छन्, ती गुण स्वयम्मा भर्नु छ । परीक्षाभन्दा पहिला पुरुषार्थ गरेर स्वयम्लाई सम्पूर्ण (कम्प्लीट) पावन बनाउनु छ, यसमा मिया मिठू बन्नु छैन ।
- २) स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु र बनाउनु छ । बाबा र चक्रलाई याद गर्नु छ । बेहदका बाबाद्वारा बेहदका कुरा सुनेर आफ्नो बुद्धि बेहदमा राख्नु छ । हदमा आउनु छैन ।

वरदानः— हर कदममा पदमको कमाई जम्मा गर्ने सर्व खजानाबाट सम्पन्न वा तृप्त आत्मा भव जुन बच्चाहरूले बाबाको यादमा रहेर हर कदम उठाउँछन् उनीहरूले कदम-कदममा पदमको कमाई जम्मा गर्छन् । यस संगममा नै पदमको कमाईको खानी मिल्छ । संगमयुग हो जम्मा गर्ने युग । अहिले जति जम्मा गर्न चाह्यो त्यति गर्न सक्छौ । एक कदम अर्थात् एक सेकेण्ड पनि जम्मा नगरिकन नजाओस् अर्थात् खेर नजाओस् । सदा भण्डार भरिपूर्ण होस् । अप्राप्त छैन कुनै वस्तु.....यस्तो संस्कार होस् । जब तिमी अहिले यस्तो तृप्त सम्पन्न आत्मा बन्छौ तब भविष्यमा अखुट खजानाका मालिक हुनेछौ ।

स्लोगनः— कुनै पनि कुरामा अपसेट (निराश) हुनुको साटो ज्ञान स्वरूपको सीटमा सेट रहने गर ।